

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
17:18	18:19	18:51
17:17	18:22	18:55
17:17	18:18	18:50

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הדיבור והמוסדות

מי יזכה להנצל

כיצד נזכה להנצל לעתיד לבוא בימות המשיח ולראות את הגאולה?

מה תפקידנו?

הרב משה פ. שסיפר לנו את סיפורו האישי, משמש כמחזיק תורה מזה רבות בשנים. מדי חודש בחודשו הוא מתרוצץ להחזקת כולל האברכים שהוא מחזיק במסירות נפש, אלא שבשלהי חודש שבט האחרון, גילה לחרדתו כי המאמץ לא צלח, והקופה ריקה... הוא מתרוצץ אנה ואנה, מתקשר ומבקש, פונה ומתחנן, אך הקופה נותרת ריקה וכבר ביום המחר הוא זקוק למלוא הסכום...

הוא נכנס להיכל הכולל בסיום הסדר, ופונה לאברך הראשון שנקרה בדרכו: 'תשמע, מחר ראש חודש, הקופה ריקה ואני פשוט לא מצליח לגייס כסף. החלטתי שאני מנסה לעשות הכל גם אם זה חסר סיכוי - ואני פונה אליך שתעזור לי לגייס את הכסף...'

האברך משך בכתפיו בתדהמה: 'אני? מה לי ולגיוס כספים? מעודי לא התנסיתי במקצוע, אינני מקושר לבעלי הון ואני חסר יכולות לחלוטין! אני יכול לסייע לך לגייס כסף? כיצד?' 'את כל זה אני יודע', אמר ר' משה בחביבות, 'אני יודע שבעיקרון זה חסר סיכוי. ובכל זאת, אני מנסה לעשות מה שאני יכול, ואני מבקש גם ממך לעשות ככל שתוכל, ובורא עולם יהיה בעזרתו!'

האברך שב לביתו, ומחליט לאמץ את הגישה הזו. נכון, לא הגיוני וסביר שיצליח לסייע, אבל הוא ינסה לעשות את שלו. הוא מתקשר לאחיו השווה בבגליה, משוחח עמו על דא ועל הא, וגם שואל אולי יש לו רעיון כיצד ניתן לסייע בגיוס הכספים...

באותה שעה, לא היה לאח כל רעיון. אך בשעה מאוחרת מאוד בלילה, לפתע צלצל הטלפון ואחיו בישר לו: 'פגשתי כאן יהודי, והלה סיפר שהפריש סכום כסף להחזקת כולל לצורך סגולה לישועה, ושאל אם יש לי רעיון למי להעביר את הכסף... מיד נתתי לו את הפרטים שלכם...' הוא אומר בשמחה...

ביום המחרת, נכנסה העברה בנקאית לחשבון הכולל, מנדיב עלום מבגליה הרחוקה. נדיב שלא היה אתו כל קשר, ומגייס כספים חסר נסיון, וסיפור פלאי של ציון מקרים - וכל אלה הובילו לסוף הטוב! (א.ק.)

מדרשות וזה שאמר ר' חייא בר אמי משמיה דעולא **מיום שחורב בית המקדש אין לו להקב"ה בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד.**

כל אלה שבאים לשיעורי תורה בקביעות, הקב"ה רושם אותם בספר לפניו כמו שכתוב "ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו", ולמה? "והיו לי... ליום אשר אשר אני עושה, סגולה, וחמלתי עליהם וגו'". ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלוקים לאשר עבדו". כאן בעולם הזה משפילים את הבני תורה, מבזים את גדולי התורה, אלו הפרימטיביים, יורים בהם חצים מורעלים, אבל לעתיד לבוא ידעו, שם ביום הנורא ההוא היו כל הרשעים לקש, ותבער בהם אש הבירור כאשר יבער הגלל עד תומו, ושבתם וראיתם, ראיתם מי "מתחרפן" ומי "נגנב", כל הרשעים יהיו קש וליהט אותם היום הבא. אלו שזלזלו בתלמידי חכמים, שבגדו בקב"ה ברוך הוא, שבעטו בתורה ונושאי דגלה, לא יניח להם ה' שורש וענף, הם יכלו כעשן כלו וכשחק מאזניים יחשבו. כל זה לפני הגאולה, וזה מה שאמר הנביא יואל, שמי שיקרא בשם ה' הנביא אומר "השרידים אשר ה' קורא", משמע שהרוב לא, ה' ירחם על עמו שכולם ישובו בתשובה.

וכן אמר דניאל הנביא: "ובעת ההיא יעמד מיכאל השר הגדול העומד על בני עמך והיתה עת צרה אשר לא נהיתה מהיות גוי עד העת ההיא ובעת ההיא ימלט עמך כל הנמצא כתוב בספר".

מיהו הכתוב בספר? אלו העוסקים בתורה בקביעות, כמו שכתוב אז נדברו וגו' ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו!

עץ חיים היא, למי? למחזיקים בה! מי ינצל? מי שדבק בתורה, מי שאוחז בעץ החיים, הוא ינצל מסערת התקופה, בבוא היום הגדול והנורא.

הקב"ה מעבד הגאולה כי "אהבתי אתכם אמר ה'", רוצה הוא יתברך לזכות את כולם ולא יאבדו חלילה, אומר הקב"ה חזרו אלי, שובי שובי השולמית, שלא ימותו במכת חושך כמו שהיה אז, הקב"ה מעורר אותנו במלחמות, מעורר אותנו בניסים, מעורר אותנו במחלות, ומחזק אותנו בנפלאות. - כעשר המכות, אם לא תשובו, ח"ו ימותו במכת חושך ואין להם תקומה כמ"ש והיו כל הרשעים קש וליהט אותם היום הבא אמר ה', איננו רוצים בכך, רוצים אנו שכולם יחזרו בתשובה, אכי"ר.

גמרא אומרת שהיו נביאים לישראל כפליים מיוצאי מצרים, אבל לא כל הנבואות נכתבו, נבואה שנצרכה לדורות נכתבה נבואה שלא נצרכה לדורות לא נכתבה.

ראו מה אומר הנביא יואל: "והיה אחרי כן אשפוך את רוחי על כל בשר, וניבאו בנים ובנותיכם, זקנים חלומות יחלמון בחוריכם חזיונות יראו, וגם על העבדים והשפחות בימים ההמה אשפוך את רוחי ונתתי מופתים בשמים ובארץ דם ואש ותמרות עשן, השמש יהפך לחושך והירח לדם, לפני בוא יום ה' הגדול והנורא, והיה כל אשר יקרא בשם ה' ימלט כי בהר ציון ובירושלים תהיה פלטה כאשר אמר ה' לשרידים אשר ה' קורא".

אומר הנביא, שקודם הגאולה, קודם הזמן שאשפוך רוחי על כל בשר, יהיה בעולם מצב לא פשוט, השמש יהיה חושך והירח דם. ומפרש הרד"ק, שיהיה כ"כ אש בעולם עד שעשנם יסתיר את השמש והירח.

מזהיר הנביא, כי כל אשר יקרא בשם ה', מי שהוא ירא שמים, הוא ינצל מגוג ומגוג, **מי שהולך לשיעורי תורה, מתפלל ומניח תפילין הוא ימלט**, אבל מי שלא יהיה קורא בשם ד' לא ימלט מיום הנורא והאיום.

וזה כמו שכתוב במלאכי, "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו: והיו לי אמר ה' צב' ליום אשר אני עושה סגולה וחמלתי עליהם כאשר יחמול איש על בנו העובד אתו: ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו כי הנה היום בא בוער כתנור והיו כל זדים וכל עשה רעה קש ולהט אתם היום הבא אמר ה' צבאות אשר לא יעזב להם שרש וענף: וזרחו לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם ביום אשר אני עשה אמר ה'".

יראי ה', הקוראים בשמו, הם ימלטו מהיום הנורא הזה, מהצרה הנוראה הזאת שהנביא קורא לה "דם ואש ותמרות עשן".

מי שקובע עיתים לתורה ולמוסר, בא ומביא אחרים עימו, וגם בצאתו הוא שומר את הדברים, הוא בכלל "אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו", מה זה נדברו? מוסר זה כמו כדור, אתה אומר לאחרים ומתחזק בעצמך. נדברים זה עם זה בדברי מוסר, ואין מקום שהקב"ה אוהב כמו שיעורי תורה, כמאמרם ז"ל (ברכות ח) מהו הכתוב: "אוהב ה' שערי ציון מכל משכנות יעקב" - אוהב ה' שערים המצויינים בהלכה יותר מבתי כנסיות ומבתי

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

לימינו
ידן היה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לשיח
בנימין בן חסידה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחצות
חיים חיים אהבה
אליס טלמור יאיר משה
האחיות חיים ולייזל קרית
החקירה עמנו 05-04-01-000

לחצות
אסף בן חיה
רוני בן דיה
אלעד בן ענה
אלדד בן ירדנה

לילי שבת
שלמה בן גלן
סיגלית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן ירדנה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

מטבע תחת נפש

לנהג הג'יפ את שדה הראייה.

צעקתי בכל כוחותי: "לא! לא! לא!"
וקפצתי לכביש בעקבות בני משכתי אותו בכוח לכיוון המדרכה, הספקתי להרגיש את המגע המתכתי של פח המכונית לפני שהתגלגלנו שנינו אחורנית לכיוון המדרכה.

מצאתי את עצמי שרועה על שפת המדרכה. האישה שהיתה עסוקה בהעמסת חבילותיה לתוך הרכב החונה נזעקה לעזרתי, היא סייעה לי להתרומם, אך אני חששתי. לא העזתי לבדוק מה קרה לבני. לפתע שמעתי אותו בוכה, ורווח לי, הוא חי! הילד שלי בוכה! נס!

בינתיים התאספו אנשים ששמעו את צעקותי ההיסטריות ושאלו איזו עזרה להושיט לי. ביקשתי מהם בבכי: "תבדקו מה קרה לילד שלי, תבדקו אם הוא מסוגל ללכת".

"הכל בסדר", הם הרגיעו אותי, "הילד הולך, הוא בריא ושלם". לאט לאט הוא אף נרגע מהבכי ההיסטרי שלו וחזר לעצמו, חי, בריא ושלם.

זמן רב חלף עד שהייתי מסוגלת להירגע מהחווייה הקשה שעברה עלי ואז, בתוך ההתאוששות, נזכרתי בחסד שגמלתי דקות ספורות קודם לכן. מדובר בצירוף מקרים בזמן כה קצר, שהעלה בי מיד את המחשבה כי בוודאי זכות הצדקה שעליה כתוב שהיא מצילה ממוות, והרצון למנוע בושה מהזולת, עמדו לנו, וראינו ניסים גדולים, שלא פספסתי בשבריר שניה את בני, וגם שהרכב לא נסע במהירות גבוהה יותר ובכך נמנע ממנו אסון.

חזרתי הביתה נרעשת, והתקשרתי לשתף בסיפורי את האישה שעזרה גמלתי חסד. רציתי שהיא תדע שיותר ממה שהיטבתי עמה, היא היטיבה עמי. ביקשתי ממנה שלא תחזיר לי את הכסף ששילמתי עבורה.

מסיפור נפלא זה, המובא ב'מרווה לצמא', למדה אותה אישה לימוד חשוב. מסקנותיה הם: בחיים אל תחמיצו הזדמנויות להיטיב עם הזולת. אנחנו לא יודעים לאן יתגלגלו הדברים וכמה תועלת הם יביאו לנו. כשאנחנו מיטיבים עם הזולת אנחנו משפיעים על עצמנו שפע ברכה ורחמים.

"אלו דברים שאדם אוכל פירותיהם בעולם הזה, והקן קיימת לו לעולם הבא... וגמילות חסדים".

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

בינתיים השיגה הלקוחה את בעלה, והוא ביקש ממנה להמתין מספר דקות עד שהוא יבדוק מדוע הכרטיס לא עובד. המוכרת רטנה לעצמה בכעס והקונים מאחור הגיבו בפרצופים לחוצים. העדינים שבהם רק העיפו מבטים קצרי רוח בשעון, האחרים הביעו דעות לא ממש מחמיאות על התנהלות לא מאוזנת, על חוסר אחריות, ועל זמנם היקר שמתבזבז לריק.

אני, שעמדתי מאחורי אותה לקוחה, ניסיתי להוות חיץ בין הלקוחות הממורמרים (עדיין בשקט, בשלב זה), לבין הקונה המובכת. עלה בי רצון לעזור לה, לא הייתי מסוגלת לשאת את החרפה שהיתה מנת חלקה. בדרך כלל אני משלמת על קניותי במזומן, אך באותו יום בהשגחה פרטית היה מונח אצלי כרטיס האשראי בארנק (דבר די נדיר).

הצעתי לה שאני אשלם על קנייתה, והיא תחזיר לי את הסכום מאוחר יותר. ההקלה והשמחה שעל פניה הראו לי שהצעתי הגיעה במקום המתאים. שילמתי על קנייתה בכרטיס שהיה ברשותי, והמוכרת וכל באי המכולת נשמו אף הם לרווחה.

מיד כשיצאתי מהמכולת ראיתי כי אותה אישה ממתנה לי בחוץ. היא הודתה לי פעם נוספת, וביקשה את פרטי חשבון הבנק כדי להפקיד את הסכום המדובר. נתתי לה, והרגעתי אותה שמבחינתי היא יכולה להמתין מספר ימים בהעברת התשלום, הוא לא דחוף בעבורי.

נפרדנו לשלום, כשמילות הברכה שבהן היא מברכת אותי בכל טוב הארץ מהדהדות באוזניי.

המשכתי עם ילדי לכיוון הגינה. נותר לנו רק לחצות את הכביש ולהגיע ליעד המבוקש - הגינה שקורצת לילדי בשלל צבעיה העליזים. מדובר בכביש ראשי די סואן בשכונתנו. ביקשתי מהילדים שיאחזו היטב בצידי העגלה כדי שנוכל לחצות את הכביש בבטחה.

הילדה בת השלוש וחצי נעמדה הכן בצד ימין, אך בן השנתיים וחצי שקלט את מראה הגינה מן הצד השני של הכביש, וסבלנותו כנראה פגה בעקבות השהות הארוכה במכולת, רץ לפנינו...

עוד לפני שהספקתי לעצור אותו הוא התפרץ לתוך הכביש. בזוית עיני ראיתי ג'יפ שחור שועט על הכביש, והבנתי שהנהג לא יכול להבחין בבני הקטן והנמוך, כיוון שסמוך למעבר החצייה עמד רכב שעל ידו עמדה אישה שהעמיסה שקיות מהקנייה במכולת לתוך תא המטען, הרכב הסתיר

אני אם שלושה ילדים קטנים כ", חניניים ומלאי מרץ בריא. כיוון שהם עדיין קטנים, והצרכים שלהם מרובים, העבודה רבה ברוך ה'. במשך רוב שעות היממה אני עסוקה בשמירה עליהם, בטיפול בהם ובמציאת פתרונות יצירתיים כיצד להעסיק אותם.

לרוב, בשעות אחר הצהריים הפרויקט הזה אני פשוט. מהניסיון שאותו רכשתי עם הזמן, גיליתי שהשהות בגינה השכונתית היא הפתרון המוצלח ביותר מבחינתם ומבחינתי. הם נהנים מהמרחבים ומהמשחקים, ואני פנויה לשחק איתם ולנוח, במינימום מאמץ, להרפות קצת מהמירוץ, ולצבור כוחות לקראת ארוחת הערב וההשכבה. לכן בדרך כלל, כשמזג האוויר מאפשר זאת, אני עושה עם ילדי את המסלול לכיוון הגינה, לשמחתם הרבה.

באותו יום שבו התרחש סיפורי יצאתי עם ילדי לכיוון הגינה. בדרך עברנו סמוך למכולת השכונתית, ואני נכנסתי כדי לקנות להם לבן לארוחת הערב. לשמחתי, התור לא היה ארוך במיוחד, כך שהילדים היו עדיין רגועים וסבלניים.

לפני בתור עמדה אישה המוכרת לי מהשכונה, היא ערכה קניה לא קטנה, העבירה את המוצרים זה אחר זה, כשבמהלך עריכת החשבון היא אורזת את המצרכים בשקיות...

המוכרת סיימה את חשבונה ונקבה בסכום לתשלום. הקונה הגישה לה את כרטיס האשראי תוך שהיא מסיימת את אריזת המוצרים בשקיות, אבל אז עצרה המוכרת את ההתארגנות: "מופיע סירוב", היא הודיעה בקול לא ממש נמוך, כך שכל העומדות בתור (שהתאריך בינתיים) היו שותפות, בעל כורחן, להודעה הלא נעימה.

הקונה נעצרה על עומדה סמוקה. היה נראה שהסיטואציה מביכה אותה במיוחד. "רגע" היא ביקשה וחייגה לבעלה, "אני אדאג לכרטיס חילופי", היא הסבירה. בעלה לא היה זמין, והמוכרת החלה לגלות קוצר רוח בולט.

"תקפאי את החשבון, בינתיים, כדי שלא אפריע ואני כבר אסדר את העניין", היא הציעה בקול נמוך. אבל המוכרת לא נרמזה ודיברה בטון גבוה במיוחד: "מה תאום להקפאי? את משלמת עכשיו, או מפרקת את השקיות. אני לא מסכימה שאחר כך תעלמי בלי שאבחין ובסוף היום אצטרך לפרק בעצמי את כל השלל שאספת", היא נשמעה נרגזת במיוחד.

שיערתי שכנראה היא בעלת ניסיון, וכבר קרו לה מקרים לא נעימים מהסוג שאותו היא תיארה, כך שהלקוחה שלפניה לא מצליחה לקנות את אמונה, על אף שראו על עדינותה שהיא לא תתנהג בצורה כזאת.

חודש אדר

כתוב בגמרא: משנכנס אדר מרבין בשמחה, וכתוב במגילת אסתר "והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה". והגמרא אומרת: אמר רב פפא שאם יש ליהודי משפט עם גוי יעשה היהודי את המשפט בחודש אדר, שבימי חודש אדר מזלם של ישראל שולט.

והנה טעם השמחה בחודש אדר הוא משום הניסים שנעשו לישראל בימים אלו, ועוד שעם ישראל בימי מרדכי ואסתר קבלו עליהם את התורה שבעל פה מאהבה, ובחודש אדר בזמן שבית המקדש היה קיים היו מתחילים לאסוף את השקלים לצורך עבודת בית המקדש ולצורך הקורבנות והיתה שמחה גדולה בעולם, ויש עוד כמה טעמים.

מחצית השקל

א. בפרשת "כי תשא" כתוב שצריך כל אדם מישראל לתת "מחצית השקל" בין עני בין עשיר, כדי לספור את עם ישראל, ובכסף שנאסף קורבנות ציבור כגון: תמידים שהיו מקריבים כל יום, מוספים וכו', מצווה זו של "מחצית השקל" היא מצווה לדורות וחייב כל אדם מישראל בזמן שבית המקדש היה קיים לתת "מחצית השקל". ובזכות מחצית השקל היה כופר נפש לכל אחד ואחד מעם ישראל. ובתאריך א' באדר היו מכריזים הבית דין בכל ערי ישראל שעם ישראל יביאו את "מחצית השקל".

ב. והנה היום שאין לנו בית מקדש נוהגים לתת 'זכר למחצית השקל':

ג. יש נוהגים לתת זכר למחצית השקל לפני פרשת זכור, ויש כאלו שנוהגים לתת זכר למחצית השקל בערב פורים היינו ביום צום תענית אסתר לפני שמתפלל מנחה, ויש כאלו שנוהגים לתת זכר למחצית השקל ביום פורים בבוקר לפני שקוראים את המגילה. אולם ניתן לתת זכר למחצית השקל בכל חודש אדר.

ד. יש להיזהר שלא לקרוא למעות הללו מחצית השקל אלא יקרא להם 'זכר למחצית השקל'.

ה. מעיקר הדין רק מי שהוא מעל גיל עשרים שנה צריך לתת זכר למחצית השקל, וטוב להחמיר שגם מי שהוא בן שלוש עשרה שנה שכבר עבר בר מצוה שיתן זכר למחצית השקל.

ו. הנשים גם צריכות לתת זכר למחצית השקל, וטוב לתת גם עבור הילדים הקטנים, אולם אם אין ידו משגת כל כך זה קשה עליו להוציא סכום כזה יתן עבור בניו ובנותיו הקטנים סכום מועט.

ז. צריך לתת סכום השווה לערך שלושה דרהם כסף, וכיוון שכל שנה מחיר הכסף עולה או יורד לכן כל שנה מפרסמים (בערך כמה שבועות לפני פורים) איזה סכום לתת, וכל אדם יבדוק מהו הסכום.

ח. טוב שיתן שלושה מטבעות של מתכת, מכל מקום יוצאים חובת המנהג של זכר למחצית השקל גם שנותן חפץ ששווה בערכו לשלושה דרהם כסף או שנותן שטר כסף.

ט. מי שמצבו הכלכלי קשה מספיק שיתן מטבע של חצי שקל לזכר מחצית השקל ויוצא ידי חובה.

י. מי שנוהג להפריש כל חודש מעשר כספים ממשכורתו אינו רשאי לתת ממעשר הכספים זכר למחצית השקל, אולם אם אמר בפירוש בשעה שהתחיל לעשר מעשר כספים שהוא נותן מעשר בלי נדר והשעה דחוקה לו יכול לתת מהמעשר הכספים זכר למחצית השקל.

יא. מעות זכר למחצית השקל יתן אותם לטובת מוסדות של תורה, שהרי אמרו חז"ל עכשיו שאין לעם ישראל בית מקדש מה שמכפר על עונותיהם של ישראל הוא התורה.

מותר "להרגיש" בלי סיבה!

דעה בקדקדו של אדם, היא עובדה מציאותית גם בהתייחס לילדים-שגם אם הגיונם הוא ילדותי ונוטה לעיוות מסוים של נתונים המרכיבים את המסקנות, הרי שזו עדיין דעתם, ואי אפשר להתעלם ממנה גם אם לדעתנו היא מסולפת ולא צודקת. כאשר ילד מרגיש, למשל, צער בגין משהו "פעוט", לא נוכל לשלול את רגשותיו ולבטלם כלא היו באמירות מסוג "מה שאתה מרגיש זה לא נורמלי/ לא הגיוני" וכדומה.

ואם בכלל, עלינו לכבד את זכותו של כל אחד להחזיק בדעה שונה משלנו, הרי שברגשות הופך המשחק להרגיש ומסוכן יותר. לא רק שאנו חייבים להתייחס לרגשותיו של הילד כפי שהם, גם אם אין אנו מבינים אותו; עלינו אף להימנע מלשפוט אם יש לו סיבה מוצדקת להרגיש כפי שהוא מרגיש. השאלה אם הילד "צודק" בכך שהוא מרגיש כך או אחרת, ממש לא רלוונטית ולא עניינית-רגשות הם הדבר הכי אמיתי שקיים בעולם, והם לא זקוקים לסיבה הגיונית כזכות קיום.

לכן, מול רגשות כאב או הבעת התמרמרות ומצוקה מצד הילד, יהיה זה מיותר ואף מזיק לפתוח בדיון לוגי של טיעוני הגיון על מידת היותו צודק או לא צודק. גם אם אנו סבורים שאנו במצבו לא היינו מרגישים כפי שהוא מרגיש, וגם אם מאוד היינו רוצים שהוא ירגיש אחרת מכפי שהוא מרגיש-אסור, וגם לא נוכל, להשפיע על רגשותיו, בטרם ניתן להם את זכות הקיום ללא תנאי וסיג.

בין הצדקה לגילוי הבנה:

רבים שהתוודעו לתיאוריה ששטחתי לעיל, שואלים אותי, הכיצד ניתן להסכים עם רגשות כאב של מי שנפגע מדבר שאינו אמור לפגוע. "אין יכולים הורים לקבל כדבר הגיוני ונורמלי, שילדם טוען בהתמרמרות שאף אחד אינו אוהב אותו בבית, בשעה שהוא זוכה ליחס שווה בין שאר הילדים?"! התשובה, ביסודה, נעוצה בהבדל העקרוני בין הצדקה לגילוי הבנה.

מי שעוסק ביעוץ, מוצא עצמו לא אחת מול גילויי רגשות שברור לו כי טעות מסוימת הביאה להיווצרותם. בתמונת מצב כזו, מצוי היועץ בקונפליקט. מחד, הוא אינו יכול להצדיק את ההנחות המבוססות על רגשות המתלונן, שכן לא תמיד הן נסמכות על בסיס הגיוני, ויתירה מזו, לא אחת הן גורמות לו נזקים חמורים. מאידך, היועץ אינו יכול שלא להזדהות עם רגשותיו של המתלונן, שכן, אם יגלה דעתו שהוא לא חושב נכון, יחסום במו פיו את היכולת להשפיע על דעתו של המתלונן שירגיש שהיועץ לא מבין אותו.

לשם המחשה: בחרו מתלונן על הוריו המצרים את צעדיו ומקפחים אותו לעומת אחיו. והיה, אם אצדיק את טענות המתלונן, מתוך רצון לתת לו הרגשה טובה, יכול להיות בכך משום שקה לפעמים גם במקרים שאני מזדהה עם טענותיו וחושב שהוא באמת צודק, עלי להיזהר שלא להביע דעתי-מחשש שיעשה בזה שימוש לרעה, בדרך זו או אחרת, ואז אקלקל במקום להועיל. גם לא בא בחשבון להגיב בהתאם לעקרון הגורס שלעולם אסור להאשים את המבוגרים ותמיד יש לשרש מחנכים ומילדים את יכולת הביקורת נגד הוריהם ומחנכיהם-מאחר והוא יציב אותי מיד בצד שכנגדו הוא מתלונן, ויראה בי אחד שלא איכפת לו אם הוא, הבחור צודק או לא, וכל מטרתו להמליץ טוב ולגונן על שנואי נפשו. אם זה מה שיקרה, לא תצמח שום תועלת משיחתנו.

מה ניתן לעשות?

דרך האמצע, שבין שלילת מידת ההגיון שבטענת הזולת, לבין הצדקה אוטומטית של כל תחושה:

אף אחד אינו זקוק שיצדיקו אותו-כפי שהוא זקוק שיבינו אותו!

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

בטחון ואמונה במצוות

אבל הקב"ה לא נתן לו, משום שידידיו של דוד שפכו דם במלחמות, אבל בגלל הרצון שלו, נתן לו הקב"ה לחבר את "מזמור שיר תנוכת הבית לדוד", אל תצטער שלא הצלחת לבנות, אבל תקבל שכר כאילו בנית!
רבינו בחיי אומר שאדם צריך לקיים את המצוות, ללא כוונה לקבל תועלת. וגם אם צריך להוציא ממון, וזה חיוב הבטחון שיש לו בבורא יתברך שציוהו, ובטח בו שלא יפסיד שכרו.

מי שנותן צדקה צריך להגיע לאמונה, שה' יתברך זורע צדקות ומצמיח ישועות, שהצדקה היא זריעה. וכמו שאדם הולך לשדה וזורע חיטים באדמה. האם הוא בוכה על החיטים הללו, האם הוא דואג עליהם, ברור שלא, הוא מבין שמכל חיטה שהוא זורע, תוציא לו האדמה שלוש מאות שבולים, כך גם הצדקה היא זריעה, זורעים צדקות, ומצמיחים ישועות, "זרעו לכם לצדקה, וקיצרו לפי חסד".

תשובה תפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה, יום הכפורים לא מכפר בלי תשובה, אבל צדקה מגינה גם בלי תשובה. הצדקה מועילה אפילו אם האדם נשאר במעשיו הרעים. אדם שנותן צדקה הגונה בסכום גדול, אפילו שצריך לקחת הלוואה מהבנק כדי לשלמה, אז גם אם יש עליו גזרה קשה של גירושין, או ילד חולה או הפסד ממון וכו', הוא מוציא מאה אלף שקל ונותן ללומדי תורה, אומר הקב"ה, אני אעביר לך את הגזירה.

אומרים חז"ל שהצדקה מעלימה עין גם מהרשעים, אפילו הוא רשע לא מסתכלים עליו. אבל צריך לתת צדקה מכובדת שקשה לאדם לתת.

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

החלק החשוב במצוה הוא התוצאה הסופית אבל זה כבר לא בידיים שלך, וכאן יש את מצות הבטחון.

אם אתה רוצה שאשתך תכסה את הראש במטפחת, ואתה יודע את ערך הצניעות, שכתוב בזוהר, אם האשה מכסה את ראשה כראוי, אז בבית הזה לא תהיה עניות, ולא מחלוקת, ויהיו שם ילדים מוצלחים וגדולים בתורה.

ואם כן יש לך הסכמה ובחירה בלב שאשתך תלך עם כיסוי ראש למען ה', ולא כדי להתפאר, ולא שיגידו השכנים איזה צדיק אתה, אלא כי זה רצון ה', יש לך את המדד הראשון של ההסכמה בלב, וגם את ההקרבה עבור המצוה, אבל הדבר השלישי לא בידיים שלך. כי אם האשה לא רוצה לכסות את ראשה, אין מה לעשות, ורק שבורא עולם ירצה, זה יצא לפועל.

אבל בינתיים אתה מקבל שכר כאילו היא כיסתה את הראש, כי אתה נתת את הלב שלך, וכמו שאמרו חז"ל נאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה. וכך אומרת המשנה באבות "ולא עליך המלאכה לגמור", אתה את שלך עשית, ומכאן ואילך זה לא בידך, אבל בשביל ה' נחשב, כאילו אשתך הולכת עם כיסוי ראש!

הרבה צדיקים רצו לעשות מצוות, ואלקים לא נתן להם. משה רבינו התחנן להכנס לארץ ישראל, "רבונו של עולם, אני הכי קרוב אליך, תן לי להיכנס לארץ לשעה אחת ואני יוצא", "אעברה נא ואראה את הארץ", אמר לו הקב"ה אפילו פסיעה אחת לא תעשה, "לא תעבור את הירדן הזה", לא תדרוך רגלך שם, ומשה מתעקש אני רוצה לקיים כמה מצוות, אומר לו ה' "רב לך", קיבלת, רצית והסכמת בלב, נחשב כאילו קיימת!

ברגע שרצית והסכמת בלב, אל תריב ואל תעשה מלחמות, כלפי הקב"ה נחשב כאילו קיימת! דוד המלך רצה מאד לבנות את בית המקדש,

"זכר למחצית השקל נותנים לשיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של
הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"מנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל' וכמו שבזמן בית המקדש מחצית השקל הייתה מכפרת כך היום שנותנים לעמלי תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם מכפרים עלינו."

הבטחת רבי חיים פלאג':

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה!"

לנתינת 'זכר למחצית השקל' עם התפילות והבקשות סרקו את הקוד:

ניתן להעביר "זכר למחצית השקל" במספר דרכים:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com

להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

